Tot pot començar i acabar a Figueres

El maig de 1983 van entaforar Antonio Tejero al castell de Sant Ferran de Figueres. Jo tenia 8 anys. Dos anys abans l´havia vist a la pantalla, «todo el mundo al suelo» i «¡se sienten, coño!», trets al Congrés. Després va sortir un senyor, un militar amb veu de constipat. Llegia un paper en el qual es deia que tot estava sota control. Acte seguit va sonar l´himne espanyol, però fora d´hores, perquè sempre el punxaven tot just abans de la carta d´ajustament.

Un cop vam tenir Tejero tan a prop, el motor de la rumorologia popular es va engegar sol. Els grans s´explicaven que gaudia de privilegis. Prostitutes, lots de pernil i, és clar, una televisió a la cel·la. Però en la ment d´un noi tot plegat seguia el camí de la versemblança. Habituat als còmics nordamericans, sabia que els dolents empresonats s´enduien intramurs la sumptuositat de la seva raça. A tall d´exemple, Kingpin o el Jòquer, els que en dèiem els «supervillanos» de Daredevil i Bàtman, respectivament, eren així. Una mica com se´ns diu que fan, avui, els grans narcotraficants, quan els toca tastar barrots.

De vegades em fa l´efecte que la Història és circular. O que es pot traçar a partir de punts forts i cercles d´infinites combinacions el títol del primer llibre de Vicenç Pagès Jordà, figuerenc.

Si m´agafo, com vinc de fer, al trinomi televisors/presó/Nord-amèrica, del 1983 salto al 2010. Fèlix Millet i Jordi Montull passen dues setmanes a la presó de Can Brians. El dia que en surten, per la televisió veig que Millet s´endú el televisor de la cel·la, embolicat de mala manera. El fòtil, adquirit a l´economat del centre penitenciari, acabarà al seu despatx de Barcelona. La llei no escrita del món carcerari diu que aquests televisors, si el reclús abandona el centre, es queden a dins, per als altres, però Millet es passa la tradició per l´arc de triomf, com pertoca als dolents amb pedigrí.

Però ens falta Nord-amèrica. Fins ara que els jutgen, Millet i Montull s´han passejat pel món com els malvats dels meus còmics d´infantesa. Han jugat a tennis i a golf, han freqüentat els restaurants, han estiuejat al pintoresquisme. I Montull va reblar el clau. Fa uns mesos, sortint de la Ciutat de la Justícia, desimbolt, va dir als periodistes: «tampoc no he matat Kennedy».

Tot pot començar i acabar a Figueres. Si ho recorden, jo no hi era, l´assassinat de Kennedy va ser el primer magnicidi televisat de la Història. Any 1963. L´endemà, el soldat John Smith, destinat a la base del Pení i resident a Figueres, escriu als seus pares de Wisconsin, desolat. I, dies enllà, l´assassí, Harvey Oswald, era mort a trets. Una estampa que trobaran a la coberta d´El món d´Horaci, un altre llibre de Pagès Jordà.

En qualsevol cas, aquell any 1963 s´enquistava una manera de veure i d´entendre el món que encara cueja. Una manera que assuauja la pudor de la carronya.

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/opinio/2017/03/05/pot-comencar-acabar-figueres/832755.html?utm_source=rss